

Sny (2.6.2016)

Možná jsem tuto stopětku měla nazvat spíše Snění, protože nemám na mysli sny, které se nám zdávají v noci a ve kterých v tom lepším případě můžeme létat a v tom horším nás honí masový vrah v ponurém domě, ze kterého není úniku.

Jde o sny, které míváme v bdělém stavu už od útlého dětství, o toužebná přání dělat něco, co nás bude bavit, naplňovat a cele uspokojovat. Ačkoli se říká, že skoro každý chtěl být v dětství popelářem, tak mě tato touha minula, i když jsem hluboce obdivovala eleganci, s jakou popeláři kouleli popelnice po chodníku až k popelářskému vozu. Z okna to vypadalo dobře, ale zblízka byli popeláři živoucím popřením tvrzení, že žádná práce nesmrdí.

Mé sny byly proměnlivé, nebo spíš střídavé. V zásuvce stolu jsem měla pečlivě vedený Učitelský zápisník, zakoupený v našem Papírnictví. Všechny panenky, medvědy i fiktivní žáky jsem měla rozdělené do několika tříd a známky jsem zapisovala perem naplněným červeným inkoustem. V druhé zásuvce se ukrývala Pošta. Měla jsem tam razítkový polštářek a stará vyřazená razítka, která mi přinesla babička z práce. Celé hodiny jsem trávila vypisováním dlouhých peněžních a balíkových průvodek, které jsem chodívala kupovat na opravdovou poštu, jedna stála 5 haléřů. Podací lístky na doporučené dopisy byly skoro stejné jako ty dnešní, jen na nich chyběla kolonka na PSČ, protože ta tehdy ještě nebyla zavedena. A protože podací lístky byly zdarma, z poštovní úřednice se mi jich podařilo vymámit vždy jen pár kousků.

Další zásuvka ukrývala několik sešitů s rozepsanými romány s vlastními ilustracemi. Většinou bylo popsáno a pomalováno jen několik prvních stran, ale několik nejpropracovanějších knih obsahovalo i názvy všech kapitol, včetně té závěrečné.

Spodní šuplík a několik krabic od bot pak bylo plných šitých, háčkovaných i pletených oblečků na panenky.

Střídavě jsem tedy chtěla být paní učitelkou, paní za poštovní přepážkou, slavnou spisovatelkou a módní návrhářkou. Mám pocit, že alespoň kousíček z každého toho snu se nakonec stal v

mém životě realitou. Sice trochu pozměněně a umenšeně, ale přece jen. A jak šel čas, objevily se i jiné sny, a i když se žádný z nich nenaplnil zcela, z každého alespoň něco. Ale nikdy jsem za žádným svým snem nešla ze všech sil a třeba i hlava nehlava, vždycky jsem narazila, někdy možná i s úlevou, na nějaké to „ale ono to nejde, protože ...“

Jeden velký sen z poslední let jsem měla odložený na důchod, že pak bude čas a možnost si ho splnit. Ale mám čím dál neodbytnější pocit, že tak dlouho čekat nemohu. Taky mám od prvních minut letošního roku pocit, že je to rok změn. Tak uvidíme; zatím mě potkávají a nabízejí se věci, které mají hlavu a patu a zapadají do sebe jako puzzle.

Možná je to jen tím, že jsem otevřela oči a našla v sobě kus už zaprášené odvahy, možná je to částečně i nutnost. Ale ať už je to tak, nebo tak, doufám a věřím, že jdu tou správnou cestou a že dojdu až na její konec.

Když člověk opravdu chce, i všechna znamení jsou mu nakloněna. Jako třeba to, že jsem před chvílí četla na facebooku zprávu o nesmělém mláďenci, který si v Nuslích otevřel antikvariát a chce tam pořádat i výstavy a aby se tam hrál kulečník a lidé se scházeli. Za všechny své peníze si plní svůj sen...

Je dobré mít sny a je dobré si je občas plnit. Nebo se alespoň o to pokoušet.

{fshare}